

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 20 ΜΑΡΤΙΟΥ 1826.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Ευχάριστι εἰδήσεις.

Ἀπὸ Ναυπλίου.

Με λύπη μας ἀγγέλλομεν ὅτι ὁ ἐλακπρότατος τῷ Ἐκτελεστικῷ Πρὸς, Ἐκπρ. Γεώργιος Κωνσταντίνου ἀσθενήσας, καὶ διὰ τὴν ἀσθενείαν του ἠραγιάσθη ἐκασχρήσθαι εἰς Τόρτε πρὸς ἀνάγνόν του. Ὅσοι εἰς καλὴν πατρῴαν ἐλπίσθησαν διὰ τὴν ἀσθενείαν αὐτοῦ, αὐτὸς εὐχόμενος ἐκ ψυχῆς καὶ καρδίας, ὅτι ἀπαλάσθῃ εἰς τὰς πόλιν τὴν ὑγίαν του, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ τάλαν εἰς τὸ ὅπιον ἡ πατρίς τὸν ἰδιώτην ὑπὸν ἄνθρωπον διότι ἡ παρουσία του εἶναι ἀναγκασιτάτη κατὰ τὰς παρῶν περιστάσεις τῆς πατρίδος.

Ὅσοι τῶν Ἑλλήνων ἀσπασκόμενοι ἀλλοτρίων ἐθνηρχίας, καὶ ἐπρόσβλεπον νὰ μάθωσι, πῶς τὸν Εὐρωπαϊκὸν ἐφάνθησαν φίλοι μας εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις, γνωρίζουν ἔσθαι τὸν εὐχόμενον καὶ γενναῖον στρατηγὸν Φῶν (Foy). Οὗτος ἀπέθανε πρό τιος καιρῶν, καὶ ὁ θάνατός του εἶδε καὶ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀφιλοκέρδειαν. Ἀπέθανε πτωχός· ἀλλ' ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν ὁμογενῶν του Γάλλων δὲν ἔσπερε νὰ παύσῃ καὶ νὰ στενοχωρῶνται τὰ τέκνα τῆς ἀλλοτρίας ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου στρατηγοῦ αὐτοπροαίρετον συνεισφοράν ὑπὲρ τῶν ἰρρατῶν αὐτοῦ τέκνων, καὶ εἰς ἀνέγερσιν μνημείου εἰς τὴν ἀποθανόντα. Ἐπὶ τέλος τὸν Ἰακινθίου ἐσυνάχθησαν εἰς τῆς συνεισφοράς ταύτης 874, 881 ὄψεσθαι, καὶ ἡλθον Διόσκου περὶ τὸ μιλλίαιον. Ἰδοὺ πῶς ἀνταρτίζονται οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι εἰς τὴν φωτισμένην Εὐρώπῃ! Ἰδοὺ πόσον τιμᾶται ὁ ἀληθινὸς πατριωτισμός! Ἀπέθανε πτωχός ὁ στρατηγός, ἀλλ' ἀφῆκε πλουσίαν ἐλπίσιν εἰς τὰ τέκνα του τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν συμπατριωτῶν του διὰ τὰ γενναῖά του φρονήματα, διὰ τὴν ἀδελφὴν πατριωτισμὸν του, διὰ τὴν ἀφιλοκέρδη ὑπερτασίαν τῶν νόμων καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους του. Προσφέροντες καὶ ἡμεῖς τὸν ὀφειλόμενον ἔρανον εἰς τὴν μέγαν τοῦτον τῆς Ἑλλάδος ὑπερασπιστὴν ἐπιλέγοντες τὸν Αἰωνία σου ἡ μνήμη, φιλέλλην στρατηγέ! ἔχεις ἐλαφρὰν!

Σχετικῶς πρὸς τὰ πράγματα μας, καὶ διὰ περιέργειαν τῶν πατριωτῶν μας, ἀναφέρομεν τὸς ἀκτινίστους ἀποστολὰς λόγους εἰς τὴν σημερινήν ἡμετέραν Γάλλων, τῷ Κ. Ἰερὸν Δοξίω (Jean-Denis de la Philosophie Morale), ἀποστέλλας πρὸς ἡμᾶς παρὰ τοῦ ἀξιολόγου ἱμαγινῶς.

..... Δὲν κινῶμεθα τάχῃ εἰς τὰς πολιτικὰς λεγόμενας μάχας ἀπὸ μερικῶν καὶ στιγμιαίων σφαίρων τα περὶσσότερα; καὶ οὐκ πρὸς τὴν κοινὴν καὶ στερεὴν συζήτησιν; Ἡ Ἠθικὴ μερῶν τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ πῶς ἀπὸ μᾶς φροσιᾶται νὰ γένη ἀνθρώπος; Παρατήρησε τὸν νεαρόντα ἰψηλόφρονος. Οὗτος θέλει νὰ γένη ἄρχων (magistrat) ἐκείνος, στρατηγός· ἄλλος, ὑπουργός. Καὶ ὅς καὶ εἴπῃ Σωκρατικῶς· Διὰ νὰ γένη ἄρχων, στρατηγός, ἡ ὑπουργός, γὰρ πρῶτον ἀνθρώπος, ἀμφοτέρωθεν, ὅς φανῇ εὐκατάληπτος αὐτὸς ὁ τίσις σαφὴς λόγος. Εἰς μίαν τριακονταετίαν πῶς ἡ πολιτικὴ μας σκηνὴ ἐπαράστηται ἀνθρώπων δεινῶν, καὶ εὐμεταβλήτους, σοφῶν μίαν ἡμέραν, καὶ αὐτοὺς συρομένους, εἴτε ἀπὸ τὰς ἐλπίδας τῶν χαμερπῶν ἐργασμῶν, ἢ ἀπὸ τὰ φαντάσματα κινῶν ὑπερβολῶν καὶ παραλογισμοῦ! Διὰ νὰ γνωρίσωμεν τί τοῦ; λέω, ὅς τοὺς παραβλέπωμεν μὲ ἓνα τρόποντι πολιτικὸν ἄνδρα. Ἰδὲ τὸν Φραγκλῆον! Πόση σοφία σχεδίασεν! ὅποια ἐνότης ἠθικῶν ἀρχῶν! ὅποια σταθερότης διαγωγῆς! Πόση πρῶτος ἡ δαυμασία ἐκείνη ὑπερβολῶν καὶ ὑπεράνω τῶν ἐφημέρων μας (d'un jour) πολέμων; Νὰ σὺ τὸν ἐξηγήσῃς, ἀνθρώπε! Πρῶτον ἐπιχειρήσῃ νὰ μεταρρυθμίσῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς νόμους, ὁ Φραγκλῆς κατέβηκε νὰ μεταμορφωθῇ αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ. Εἰς αὐτὸν, ὅτι τίποτε ἀκόμη δὲν ἐπρεμίνετο τῆς μέλλουσας τύχης του, ἀποθάνῃ ὅτι ἐπρεμίνετο νὰ κάμῃ, ὅσον καλὸν εἰμφορῶσεν, εἰς τοὺς ὁμογενεῖς του, καὶ ἔκρινεν ὅτι, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ αὐτὸ τὸ καθήκον, ἐχρειάζετο νὰ κανονίσῃ τὰ ἔθνη του, καὶ νὰ καθαρίσῃ τὸν χαρακτῆρά του. Νέος καὶ πτωχὸς ὢν ἐτι, ἐφιλατιμήθη νὰ φθάσῃ τὴν ἡλικίαν τελειότητα, καὶ ἡ σπουδὴ του αὕτη ἐξευγνίσεν ὅλους τῆς ψυχῆς του τὰς δυνάμεις.

Όταν ἔπειτα ὁ ἐθνικὸς κίνδυνος τὸν ἐπὶ σκάλεσεν εἰς εὐρύχωρον δέατρον, ἤλλαξε μόνον τοπωθεσίαν, χωρὶς ὃν ἀλλάξῃ ἀρχάς· ἔκαμεν ἐπιστημοτέρας, ἀξιολογωτέρας ἐφαρμογὰς τῶν αὐτῶν κανόνων τῆς δικαιοσύνης, μετριοφροσύνης καὶ ἐλευθερογνωμίας (franchise), τοὺς ὁποίους συνέλαβεν ὡς ἰδιώτης· ἄλλο δὲν ἐχρειάσθη, παρὰ ὃν ἀκολουθῇ τὰς ἐξέεις του, ὥστε νὰ παραστήσῃ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ κόσμου ἕνα ἀπὸ τοὺς πλείους μεγάλους χαρακτήρας, ὅσοι ἐτίμησαν ποτὲ τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Πρὸς τὸν Κ. Συντάκτην τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος.

Μ' ὅλον ὅτι τρέμω ἀκόμη ἀπὸ τὴν δεινὴν ἀσθένειαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μόλις πρό τινων ἡμερῶν ἠλευθερώθην, καὶ δὲν ἔμπορῶ μήτε τὸν κάλαμον νὰ βαστάσω εἰς τὴν χεῖρα, ἐπεχείρησα μ' ὅλον τοῦτο νὰ μεταφράσω τὸν ἐξῆς τοῦ γέροντος Σωκράτους διάλογον, καὶ νὰ τὸν δημοσιεύσω διὰ τῆς ἐφημερίδος σου κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ σοφοῦ γέροντος Κοραῆ. Ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον μεταφράζων ἔφθασα τὸ τέλος. Ἄς τὸν ἀναγνώσουν ὅσοι σπεύδουσι νὰ γένωσιν ἄρχοντες, καὶ ἄς μάθωσιν ὅτι σιμὰ εἰς τὰς ἄλλας πολυειδεῖς γνώσεις χρειάζεται νὰ γνωρίζωσιν ἀκόμη καὶ ὅσα λέγει ὁ θεῖος Σωκράτης εἰς τὸν διάλογόν του, καὶ τότε ἐλπίζεται νὰ κυβερνήσωσιν ὅπως οὐκ ἔστι κακά. Πολλοὶ τῶν προστατῶν τῆς πολιτείας μας, ὡς τοὺς ὀνομάζει ὁ Σωκράτης, δὲν τὸν ἀνέγνωσαν ἕως τώρα, ἐπειδὴ κατὰ δυστυχίαν δὲν γνωρίζουσι τοῦ Σωκράτους τὴν γλῶσσαν· ἄς τὸν ἀναγνώσουν καὶ τώρα εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς ἀνέθρεψεν ἡ μήτηρ των γλῶσσαν.

Ἀνδρέας Παπαδόπουλος.

Διάλογος ΣΤ'.

Μεταξὺ Σωκράτους καὶ Γλαύκωνος.

§ 1. Γλαύκωνα (*) τὸν υἱὸν τοῦ Ἀρίστωνος, ὅτε ἐπεχείρησε νὰ δημηγορῇ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ γένην προστάτης τῆς πόλεως, πρὶν ἀκόμη νὰ ἔχῃ εἰκοσι χρόνους, κἀνείς τῶν συγγενῶν καὶ φίλων του δὲν ἤμπούρει νὰ παύσῃ συρόμενον ἀπὸ τοῦ βήματος, καὶ περιγελῶμενον ἀπ' ὅλους τοὺς ἀκροατάς· μόνος δὲ ὁ Σωκράτης, ὢν φίλος του διὰ τὸν Χαρμίδην τὸν υἱὸν τοῦ Γλαύκωνος (**), καὶ διὰ τὸν Πλάτωνα, τὸν ἑπαυσεν, ὡς φαίνεται ἐφεξῆς.

§ 2. Μίαν ἡμέραν τὸν ἀπηύτησε, καὶ τὸν λέγει· Γλαύκων, ἀληθεύει ὅτι ἔβαλες κατὰ νοῦν νὰ γένης προστάτης τῆς πόλεώς μας; Μάλιστα, τὸν ἀπεκρίθη, Σώκρατες. — Εἶναι τὸ πλέον ἐκλεκτότερον μεταξὺ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἐπειδὴ εἶναι φανερόν ὅτι, ἂν

τὸ κατορθώσῃς, δέλεις γενῇ δυνατὸς ὃν ἀπολαμβάνῃς ὅτι ἐπιθυμεῖς, ἰκανὸς νὰ ὠφελῇς τοὺς φίλους σου, νὰ βοηθῇς τὸν πατρικὸν σου οἶκον· δέλεις μεγαλύνει τὴν πατρίδα σου, δέλεις γενῇ ὀνομαστὸς πρῶτον εἰς τὴν πατρίδα, ἔπειτα εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἴσως, καθὼς καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς, καὶ εἰς τοὺς βαρβάρους ὧπον καὶ ἂν εὐρίσκεσαι, δέλεις εἶσθαι περιδλεπτός.

§ 3. Ὁ Γλαῦκων ἀκούων αὐτὰ ἐμεγαλύνετο, καὶ ἐπύσμενε τὴν συνέχειαν μ' εὐχαριστήσιν. Μετὰ ταῦτα ὁ Σωκράτης τὸν λέγει· Εἶναι φανερόν, Γλαῦκων, ὅτι, ἂν δέλῃς νὰ τιμᾶσαι, πρέπει νὰ ὠφελῇς τὴν πόλιν· Βεβαιότατα, ἀπεκρίθη. — Διὰ τὴν ἀγάπην τῶν θεῶν μὴ κρύψῃς τίποτε· ἀλλ' εἰπέ μου πόθεν δέλεις ἀρχίσει νὰ εὐεργετῇς τὴν πόλιν;

§ 4. Ἐπειδὴ ὁ Γλαῦκων ἐσιώπησεν, ὥσπερ τότε νὰ ἐσκόπευεν πόθεν δέλει ἀρχίσει, ὁ Σωκράτης τὸν λέγει· Τάχα καθὼς, ὅταν δέλῃς νὰ μεγαλύνῃς τὴν οἰκίαν ἐνὸς φίλου σου, ἐπιχειρεῖς νὰ τὴν κάμῃς πλουσιωτέραν, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον δέλεις πασχίσει νὰ κάμῃς καὶ τὴν πόλιν πλουσιωτέραν; Βεβαιότατα, ἀπεκρίθη.

§ 5. Πλουσιωτέρα λοιπὸν ἤθελ' εἶσθαι, ὅταν ἔχῃ περισσοτέρας προσόδους; Βεβαιότατα, ἀπεκρίθη. Εἰπέ με, ἠρώτησεν ὁ Σωκράτης, πόθεν ἀπολαμβάνει τὰρ ἡ πόλις τὰς προσόδους, καὶ πόσαι εἶναι; Δὲ νὰ ἐσκέφθῃς βέβαια περὶ τούτου, ὥστε, ἂν ἐκ τινῶν προσόδων ἀκολουθήσῃ ἑλλειψις, νὰ τὴν ἀναπληρώσῃς· ἂν λειπώσῃ διόλου, νὰ τὰς προσπορίσῃς. Δὲν τὸ ἐσκέφθην ποτέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Γλαῦκων.

§ 6. Ἄν τοῦτο παρεδλεψες, εἰπέ μας καὶ τὰ ἔξοδα τῆς πόλεως· ἐπειδὴ εἶναι φανερόν ὅτι ἔχεις κατὰ νοῦν νὰ ἀφαιρήσῃς τὰ περιττά. Μήτε εἰς αὐτὰ κατεγίνην ποτέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Γλαῦκων. — Ἄς ἀναβάλωμεν λοιπὸν πρὸς τὸ παρὸν, εἶπεν ὁ Σωκράτης, τὸ ν' ἀποκαταστήσῃς τὴν πόλιν πλουσιωτέραν, ἐπειδὴ πῶς εἶναι δυνατόν, ὅταν τις δὲν γνωρίσῃ τὰς προσόδους καὶ τὰ ἔξοδα μιᾶς πόλεως, νὰ ἐπιμεληθῇ νὰ τὴν πλουτίσῃ;

§ 7. Ἀλλὰ, Σώκρατες, εἶπεν ὁ Γλαῦκων, εἶναι δυνατόν καὶ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν τὰ λάφυρα νὰ πλουτίσῃ τις τὴν πόλιν. Μάλιστα, εἶπεν ὁ Σωκράτης, ἂν ᾖναι ἰσχυρότερος παρὰ τοὺς ἐχθρούς· ἂν ὅμως ᾖναι ἀδυνατότερος, χάνει καὶ τὰ ἰδικά του· Ἀληθινὰ λέγεις, ἀπεκρίθη ὁ Γλαῦκων.

§ 8. Ὅστις βουλευθῇ λοιπὸν, εἶπεν ὁ Σωκράτης, νὰ κάμῃ τὸν πόλεμον μὲ κανένα ἐχθρὸν, χρειάζεται νὰ γνωρίσῃ καλὰ τὴν δύναμιν τῆς πόλεως, καὶ ἐκείνην τοῦ ἐχθροῦ, ὥστε, ἂν ἡ τῆς πόλεως δύναμις ᾖναι ἀνωτέρα, τότε νὰ συμβουλευῇ τὸν πόλεμον· ἂν ἐκ τοῦ ἐναντίου ᾖναι κατωτέρα παρὰ τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, τότε νὰ καταπειθῇ τὴν πόλιν νὰ εὐλαβηθῇ τὸν ἐχθρόν. Ὅρθως λαλεῖς, τὸν ἀπεκρίθη ὁ Γλαῦκων.

§ 9. Πρῶτον λοιπὸν, εἶπεν ὁ Σωκράτης, καταρτίσθαι μας τὴν περὶ τὴν καὶ τὴν ναυτικὴν δύναμιν τῆς πόλεως, ἔπειτα ἐκείνην τῶν ἐναντίων. Δὲν ἔμπορῶ, ἀπεκρίθη ὁ Γλαῦκων, τοσὺν εἰκόνα ἀπὸ στόματος νὰ

(*) Τὸν ἀδελφὸν τοῦ Πλάτωνος τοῦ φιλοσόφου.

(**) Ἄλλος εὖτος ὁ Γλαῦκων, θεῖος τοῦ Πλάτωνος.

ἡν καταριθμήσω. — Ἀλλ' ἂν τὰ ἔχης γραμμένα φέρε τὰ ἐδῶ, θέλω τ' ἀκούσει με μεγάλην εὐχαρίστησιν. Δὲν τὰ ἔγραψα ποτέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Γλαύκων.

§ 10. Ἀς παύσωμεν λοιπὸν, εἶπεν ὁ Σωκράτης, τοὺς συμβουλευόμεν κατὰ πρῶτον καὶ περὶ πολέμου· ἴσως διὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων, μόλις ἀρχίζεις νὰ γένῃ προστάτης, δὲν ἔκαμες ἀκόμῃ τὴν πρέπουσαν ἐξέτασιν. Ἀλλὰ περὶ φυλακῆς τῆς πόλεως ἐξεύρω ὅτι ἐφελήσας, καὶ γνωρίζεις πόσαι φυλακαὶ εἶναι ἀναγκαῖαι, καὶ πόσαι ἄχι, καὶ πόσοι φρουροὶ εἶναι ἱκανοὶ, καὶ πόσοι δὲν εἶναι, καὶ τὰς μὲν ἀναγκαῖας φυλακὰς θέλεις συμβουλεύσει νὰ μεγαλύνωσι, τὰς δὲ περιττὰς ν' ἀφαιρέσωσι.

§ 11. Μὰ τὸν Δία, ἀπεκρίθη ὁ Γλαύκων, ὅλας τὰς κρίνω περιττὰς, ἐπειδὴ φυλάτταν τὸς ἀπρὸς ἐκτός, ὥστε κλέπτονται τὰ πράγματα τῆς πόλεως. Ἄν ὅμως ἀφαιρέσης ὅλας τὰς φυλακὰς, εἶπεν ὁ Σωκράτης, δὲν νομίζεις ὅτι ὁ τυχὼν θέλει ἔχει τὴν ἐξουσίαν ν' ἀρπάξῃ; Τὸ ἐξέτασας, ἢ πῶς ἐξεύρεις ὅτι κακῶς φυλάττουσι; Τὸ συμπεραίνω, ἀπεκρίθη ὁ Γλαύκων. Καὶ περὶ τούτων λοιπὸν, εἶπεν ὁ Σωκράτης, ὅταν δὲν συμπεραίνωμεν, ἀλλὰ γνωρίζωμεν ἀκριβῶς, τότε θέλομεν συμβουλεύσει; Ἰσως τότε, ἀπεκρίθη ὁ Γλαύκων, εἶναι καλλήτερον.

§ 12. Εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ ἀργύρου ἐξεύρω, ἐρώτησεν ὁ Σωκράτης, ὅτι δὲν ἐπῆγες ποτέ, ὥστε δὲν ἐμπορεῖς νὰ μᾶς εἰπῇς ἂν προσέρχεται ὀλιγώτερος τῶν ἀργυρῶν παρὰ πρότερον. Δὲν ἐπῆγα, ἀπεκρίθη ὁ Γλαύκων. — Ὁ τόπος εἶναι βαρὺς, λέγουν, εἶπεν ὁ Σωκράτης, ὥστε, ὅταν κάμῃ χρεῖα νὰ δώσῃς συμβουλὴν περὶ τούτου, ἔχεις ἱκανὴν πρόφασιν τῆς βαρύτητος τοῦ αἵματος. Θέλω σκεφθῇ περὶ τούτου, ἀπεκρίθη ὁ Γλαύκων.

§ 13. Νομίζω, ἐρώτησεν ὁ Σωκράτης, ὅτι δὲν ἠμέλησας νὰ μάθῃς, ἀλλ' ἐσκέφθης, πόσον καιρὸν τοῦ ἔτους ὁ ἐκ τῆς χώρας γινόμενος σίτος εἶναι ἱκανὸς νὰ θρέψῃ τὴν πόλιν, καὶ πόσον μέρος τοῦ χρόνου εἶναι ἑλλειψίς, διὰ νὰ ᾗσται εἰς κατὰστασιν, ὅταν ἡ πόλις λάθῃ ἑλλειψιν σίτου, νὰ διδῇς ὑπὲρ τῶν ἀναγκαίων σωτηρίους συμβουλὰς. Πολὺ μέγα πρᾶγμα ζητεῖς, ἀπεκρίθη ὁ Γλαύκων, ἂν πρέπη νὰ φροντίζω καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα.

§ 14. Μήτε τὴν οἰκίαν σου, εἶπεν ὁ Σωκράτης, ἐμπορεῖ τις νὰ ἀικονομήσῃ καλῶς, ἂν δὲν γνωρίσῃ πόσον ἔχει χρεῖαν, διὰ νὰ ἐπιμεληθῇ νὰ τὰ ἀναπληρῇ; ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ πόλις σύγκειται ἀπὸ πολλὰς οἰκίας, καὶ νὰ τὰς ἐπιμεληθῇ τις ὅλας εἶναι δύσκολον, πῶς δὲν ἐπασχίσῃς πρῶτον νὰ μεγαλύνῃς τὴν οἰκίαν τοῦ θεῖου σου; ἔχει χρεῖαν, ὡς ἐξεύρεις. Ἄν ταύτην δυνθῇς νὰ ὠφελήσῃς, θέλεις ἐπιχειρήσει νὰ ὠφελήσῃς καὶ περισσοτέρας; ὅταν ὅμως δὲν ἐμπορέσῃς νὰ ὠφελήσῃς μιαν οἰκίαν, πῶς θέλεις δυνθῇ νὰ ὠφελήσῃς πολλὰς; καθὼς π. χ. ὅταν ἓνας δὲν ἐμπο-

ρῇ νὰ βαστάτῃ ἓνα τάλαντον, πῶς ἐμπορεῖ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ βαστάσῃ περισσώτερα;

§ 15. Ἐγὼ ἤθελα ὠφελήσῃ, ἀπεκρίθη ὁ Γλαύκων, τὴν οἰκίαν τοῦ θεῖου μου, ἂν ἤθελε νὰ πείθεται εἰς ἐμέ. Ἀφοῦ λοιπὸν, εἶπεν ὁ Σωκράτης, τὸν θεῖόν σου δὲν ἐμπορεῖς νὰ πείθῃς, νομίζεις ὅτι θέλεις δυνθῇ νὰ κάμῃς νὰ πείθονται εἰς τὰ προστάγματά σου ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τοῦ θεῖου σου;

§ 16. Φυλάξου, τὸν λέγει, Γλαύκων, μήπως γὰρ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς εὐδοξίας καταστήσῃς εἰς τὸ ἐναντίον· δὲν στοχάζεσαι πόσον σφαλερὸν εἶναι τὸ νὰ λέγῃς ἢ νὰ πράττῃ τις ὅσα δὲν γνωρίζεις; Εὐθυμήσου τοὺς ἄλλους, ὅσους γνωρίζεις τοιούτους, δηλ. ἀμαθεῖς, τί ὑπόληψιν ἔχουν λέγοντες καὶ πράττοντες ὅτι δὲν ἐξέρχονται· τί νομίζεις, ὅτι εἶναι ἄξιοι ἐπαινῶν ἢ κατηγορίας; καὶ τί νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ ἐπαινῶνται ἢ νὰ καταφρονῶνται;

§ 17. Εὐθυμοῦ ἀκόμῃ καὶ τοὺς εἰδότες τί λέγουσι καὶ τί πράττουσι, καὶ, καθὼς ἐγὼ νομίζω, θέλεις εὑρεῖ εἰς ὅλας τὰς πράξεις ὅτι οἱ εὐδοκιμοῦντες καὶ ἐπαινούμενοι, εἶναι ἐκ τῶν εἰδημόνων, οἱ δὲ κακοδοξοῦντες καὶ καταφρονούμενοι εἶναι ἐκ τῶν ἀμαθεστάτων.

§ 18. Ἄν ἐπιθυμῇς λοιπὸν νὰ εὐδοκιμῇς καὶ νὰ δαυμάζῃς εἰς τὴν πόλιν, πάσχισε νὰ μάθῃς ὅσα θέλεις νὰ πράξῃς· διότι ἂν κατὰ τοῦτο ὑπερφέρων τῶν ἄλλων ἐπιχειρῇς νὰ ἄρχῃς τῆς πόλεως, δὲν θέλω παραξενευθῇ, ἂν εὐκόλως ἀπολαμύδῃς ὅτι ἐπιθυμεῖς.

Πρὸς τὸν Συντάκτην τῆς Γεν. Ἐφημερίδος τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὸν Ἀριθ. 45 τῆς Γεν. Ἐφημερίδος, ὁ Κύριος Σ. Τρικούπης κινήσει ἀπὸ πατριωτισμὸν του, εἶπε πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅτι, ἐπειδὴ ἔφθασεν ἡ ἀνοιξίς, καὶ ὁ καιρὸς δὲν μᾶς ἀκαρτερεῖ πλέον, χρεῖα νὰ πάρωμεν ἀνάλογα μέτρα, καὶ νὰ μὴν ἐξοδεύωμεν εἰς σκέψεις καὶ λογεμαχίας τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ὁ ἐχθρὸς ἐξοδεύει εἰς ἔργα. Καὶ τῷ ὄντι ἡ γνώμη αὕτη εἶναι πατριωτικὴ, σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην πολλῶν πατριωτῶν, τὴν ὁποίαν ἐξεφώνησαν ἐν ταύθῃ τὸν παρελθόντα Νοέμβριον. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι, φαίνεται, μὲ τὴν ἀλλαγὴν τῆς τύχης των, ἀλλάζουν ἐνίοτε καὶ ἡθῃ.

Ὁ ἀσθεὲς ἀναγκάζεται νὰ ἀλλάξῃ τόπον, ἴσως ἀπαλλαγῇ πῆς κόσμου· ὁ δὲ Κύριος Τρικούπης δίδει γνώμην νὰ κατασπαύσῃ ἡ δυστυχὴς Ἑλλὰς, χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ τόπον, ἀλλὰ νὰ περιμένῃ πάλιν τὸν ἐρχόμενον Νοέμβριον τὴν ἐθνικὴν συνέλευσιν.

Οἱ ἄνθρωποι, ὅσον ἤθελε προσπαθῇσιν νὰ κρύβουν τὰ φρονήματά των εἰς τοὺς ἄλλους, ἐκεῖνοι ἐκποῦν ὁ

ἐσχεδιάσαν εἰς τὸν νῦν τῶν, ἀν καὶ οἱ λόγοι τῶν
εἶναι διαφορετικοὶ τῶν ἐννοιῶν τῶν.

Κύριε ! Τὸ ἔθνος, ἀφ' οὗ ἔχει διοίκησιν, ἡ διοί-
κσις μόνη εἶναι ἱκανή, καὶ εἰς αὐτὴν ἀνήκει, νὰ κα-
τατίθεται καὶ νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ
ἔθνους. Καὶ τί ἔχουν νὰ κάμουν οἱ πληρεξούσιοι εἰς
τὰ ἔργα τῶν, καὶ εἰς τοὺς λόγους τῶν, μὲ τὰ ἔργα
καὶ τοὺς λόγους τῆς Διοικήσεως; Ἄλλο διοικήσεις, καὶ ἄλλο
πληρεξούσιοι. Ἴσως διότι εἶναι καὶ διοικηταὶ πληρεξού-
σιοι, ἀλλὰ τῷτ' οὐδὲν ἐμποδίζει τὰς ἀποχράσας ἐργα-
σίας τῆς Διοικήσεως.

Τὰ σωτήριον εἶναι, νομίζω, κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν,
ἡ μὲν Διοίκησις νὰ ἐξαπολουῇ τὰ χρέη τῆς, εἰ δὲ
πληρεξούσιοι νὰ ταχύνουν τὴν ἐναρξιν καὶ παῦσιν τῆς
ἐθνικῆς συνελεύσεως, ἄνευ τῆς ὁποίας τὸ ἔθνος ἀπώλ-
υται.

Ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις βέβαια δὲν θέλει ἀγγήσῃ τὰς
ἐργασίας τῆς, καθότι ἐκ τῶν παρελθόντων τὸ ἔθνος
ἐγνώρισεν ἄρκετὰ, ποῖα τὸ ἐδολαψαν, καὶ ποῖα δύνα-
ται νὰ τὸ σώσῃ, μάλιστα διὰ τὰς δεινὰς περιστά-
σεις τὸ ἔθνος θέλει ἰμωθήσῃ.

Γνωρίζω τὴν ἀδυναμίαν μου, καὶ οὔτε σοφός, οὔτε
σοφώτερός εἰμι τοῦ Κυρίου Τρικούπη, οὔτε θέλω νὰ
συγκριθῶ μὲ τὰς πολυμαθεῖς αὐτοῦ γνώσεις. Ἐν μόν-
ον εἶδα, ὅτι μία ῥαγδαία βροχὴ, καὶ ἕνας ὑπερβολι-
κὸς κρότος εἰς τὸν αἰθέρα, καθιρίζει τὴν ἀτμοσφαῖραν
ἀπὸ τὰς περὶ αὐτὴν παχυλὰς ὕλας.

Ἐν Νευυαλίῳ 1826 Μαρτίου 16.

Ὁ πατριώτης

Νικήτας Κέλλας.

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΑ.

Ὁ Δουξ Βέλλιγκτων ἀνεχώρησεν ἐκ Λονδίνου εἰς
Πετρούπολιν κατὰ τὴν 8 τοῦ Φεβρουαρίου. Συντρο-
φεύουσι δὲ τὸν δούκα ὁ Λόρδ Φίτζρου-Σόμμερσετ,
ὁ καπιτάνος Κάτκαρτ, ὁ Λόρδ Δούγλας, ὁ Κύριος
Τέγγινγκαμ, ὁ Λόρδ Γόδεγ, ὁ ἰατρός Κύριος Οὔμης,
καὶ ὁ Ἀδελφὸς βασιλικὸς ταχυδρόμος. Ἐφθασεν εἰς
Βερολίνον κατὰ τὴν 17 τοῦ Φεβρουαρίου, ὅπου καὶ ὑ-
ποδέχθη μετὰ τῆς πρεσηκούσης εἰς τὸ ἐνδεχόν ὑποκεί-

μενόν του τιμῆς, καὶ ἀνεχώρησεν ἐκείθεν κατὰ τὴν
20 τὸ πρωί. Ὅλον δὲ τὸ ταξίδιον τοῦ δούκος θέλει διαρ-
κέσει πέντε ἐβδομάδας.

— Ἀναγινώσκωμεν εἰς τὴν ἐφημερίδα τοῦ Τιμίου τῆς 28
Φεβρουαρίου τὸ ἀκόλουθον ἄρθρον.

Περιφέρεται ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν εἰδησίς τις ἐν Παρι-
σίῳ, τῆς ὁποίας (λέγει ὁ Συνταγματικὸς δὲν δύ-
νάμεθα νὰ ἐγλυθῶμεν τὸ ἀξιόπιστον, ἀλλ' ἡ ὁποία
ἱκανῶς ἐστηρίχθη, ὥστε νὰ τὴν εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς, ὡς
φήμην καὶ φερομένην διὰ στόματος εἰς τὰ τῶν δι-
πλωματικῶν ταμεῖα.

Λέγεται ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Νικόλαος ἔγραψε πρὸς τὸν
βασιλέα τῆς Ἀγγλίας ἰδιόχειρον ἐπιστολήν, διὰ τῆς
ὁποίας τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι ἡ ἐν Ῥωσσίᾳ κατάστασις
τῶν πραγμάτων τὸν ἀναγκάζει νὰ μὴ βραδύνῃ πλέον
τὴν διάδοσιν τοῦ Πρώτου, καὶ νὰ ἐκπεραιώσῃ ἄνευ
ἀναβολῆς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἀνατολικῶν μερῶν.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας ὅμως ἤθελε προσθέσει
ὅτι ἔχει ἀπόφασιν νὰ κάμῃ πᾶν ὅ,τι κρέμνται ἀπὸ
αὐτοῦ, διὰ νὰ μὴ ταράξῃ τὴν γενικὴν εἰρήνην· διὰ
νὰ διατηρήσῃ δὲ τὴν μεταξὺ τῶν πρωτίστων Εὐρω-
παϊκῶν ἐπικρατειῶν ὑπάρχουσαν εἰρήνην ἡ Α. Α. Μ.
ἤθελεν ἐξηγηθῇ βέβαια τὴν ὁποίαν ἔχει ἐπιθυμίαν τοῦ
νὰ συνεννοηθῇ, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς σκοποὺς, τοὺς
ὁποίους δὲν δύναται πλέον νὰ ἀναβάλῃ, μὲ τὴν αὐλὴν
τοῦ Ἀγ. Ἰακώβου (St. James) καὶ μὲ τὰς ἄλλας με-
γάλας δυνάμεις.

Ἡ ἰδιόγραφος αὐτῆς ἐπιστολῆς, προσθέντων, πρέπει
νὰ ἐκονοποιηθῇ εἰς τὴν Γαλλικὴν διοίκησιν, τὸ ὁποῖ-
ον ἤθελεν ἀναβάλῃ τὴν ἀπόκρισίν της ἐπὶ τεσσαρὰ καὶ
τα ὀκτὼ ὥρας. Ὁ Λόρδ Βέλλιγκτων τὴν ἐπρόσβρινε, διὰ
νὰ ἀναχωρήσῃ· ἔφθασε τέλος. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὸ
Γαλλικὸν ὑπουργεῖον δὲν ἐξηγήθη σαφῶς καὶ ἀκριβῶς
εἰς τὴν ἀπόκρισίν του. Ἀμέσως μετὰ τὴν εἰς Λονδί-
νον ἄρξιν ταύτης τῆς ἀποκρίσεως πρέπει ὁ Δουξ Βέλλιγ-
κτων νὰ ἐκίνησεν εἰς τὴν Πετρούπολιν.